

RiMe

Rivista dell'Istituto
di Storia dell'Europa Mediterranea

ISBN 9788897317142

ISSN 2035-794X

numero 13/1, dicembre 2014

**Les mobilitzacions ciutadanes a les Illes Balears
en defensa del territori i la llengua a final del segle
XX i XXI**

Sebastià Serra Busquets - Gabriel Mayol Arbona

DOI: 10.7410/1118

Direttore responsabile

Antonella EMINA

Direttore editoriale

Luciano GALLINARI

Segreteria di redazione

Esther MARTÍ SENTAÑES

Comitato di redazione

Grazia BIORCI, Maria Eugenia CADEDDU, Monica CINI, Alessandra CIOPPI, Riccardo CONDRÒ, Gessica DI STEFANO, Yvonne FRACASSETTI, Raoudha GUEMARA, Maria Grazia KRAWCZYK, Maurizio LUPO, Alberto MARTINENGO, Maria Grazia Rosaria MELE, Maria Giuseppina MELONI, Sebastiana NOCCO, Michele M. RABÀ, Riccardo REGIS, Oscar SANGUINETTI, Giovanni SERRELI, Giovanni SINI, Luisa SPAGNOLI, Patrizia SPINATO BRUSCHI, Federica SULAS, Massimo VIGLIONE, Isabella Maria ZOPPI

Comitato scientifico

Luis ADÃO DA FONSECA, Sergio BELARDINELLI, Michele BRONDINO, Lucio CARACCILO, Dino COFRANCESCO, Daniela COLI, Miguel Ángel DE BUNES IBARRA, Antonio DONNO, Giorgio ISRAEL, Ada LONNI, Massimo MIGLIO, Anna Paola MOSSETTO, Michela NACCI, Emilia PERASSI, Adeline RUCQUOI, Flocel SABATÉ i CURULL, Gianni VATTIMO, Cristina VERA DE FLACHS, Sergio ZOPPI

Comitato di lettura

In accordo con i membri del Comitato scientifico, la Direzione di RiMe sottopone a referee, in forma anonima, tutti i contributi ricevuti per la pubblicazione

Responsabile del sito

Claudia FIRINO

RiMe – Rivista dell'Istituto di Storia dell'Europa Mediterranea (<http://rime.to.cnr.it>)

Direzione: via S. Ottavio, 20 -10124 TORINO -I

Tel. +39 011670 3790 -Fax +39 0118124359

Segreteria editoriale: via G.B. Tuveri 128 -09129 CAGLIARI -I

Telefono: +39 0704036 35 / 70 -Fax: +39 070498118

Redazione: rime@isem.cnr.it (invio contributi)

Indice

RiMe 13/1

- Alessandra Cioppi
Le Carte reali di Martino I, re d'Aragona, riguardanti l'Italia. Il perché dell'edizione di una fonte 5-29
- Cecilia Eleonora Melella
La prensa de la inmigración europea en Buenos Aires durante los siglos XIX y XX: funciones y características. / The European immigrant newspapers in the nineteenth and twentieth in Buenos Aires: functions and features 31-54
- Nadia Venturini
Tre musei e un monumento. La memoria del movimento afroamericano per i diritti civili 55-94
- Isabella Maria Zoppi
L'Alguer-alchimia di Franca Masu: una voce, un linguaggio, una musica 95-118

Focus

Un esguard contemporani sobre les Illes Balears

- Sebastià Serra Busquets - Gabriel Mayol Arbona
Les mobilitzacions ciutadanes a les Illes Balears en defensa del territori i la llengua a final del segle XX i XXI 121-155
- Rafel Puigserver Pou
Premsa local a una illa mediterrània: la Premsa Forana de Mallorca 157-171
- Elisabeth Ripoll Gil
Immigració interior i moviment associatiu a Mallorca: dels anys Cinquanta a l'actualitat 173-202

Rassegne e Recensioni

- Giovanni Serreli
XXXIII Jornades d'Estudis Històrics Locals: El milenario de la Taifa: Dénia-islas Baleares (1013-1115) Palma di Maiorca, 28-29 ottobre 2014 205-212

RiMe 13/2

¿Órganos técnicos o instrumentos políticos? Las comisiones de trabajo de las instituciones parlamentarias y representativas.

a cura di

M. Betlem Castellà – Esther Martí

M. Betlem Castellà – Esther Martí	5-8
<i>Introducción</i>	
Olivetta Schena	9-29
<i>Funzione e composizione della commissione degli “examinadors de greuges” nei Parlamenti del Regno di Sardegna (secc. XV-XVI). Prime note</i>	
Anna Maria Oliva	31-51
<i>Le commissioni per il donativo nei Parlamenti del regno di Sardegna tra tardo Medio evo e prima Età moderna</i>	
Esther Martí Sentañes	53-85
<i>Procuradores y consejos asesores de las ciudades reales en las Cortes catalanas y en los parlamentos sardos del siglo XV</i>	
Giovanni Sini	87-115
<i>Aspetti assembleari del Braccio ecclesiastico durante il XIV e il XV secolo nel Principato di Catalogna e nel Regno di Sardegna</i>	
Eduard Martí Fraga	117-156
<i>La composición de las novenas de la Diputación y las conferencias con el Consell de Cent en la segunda mitad del siglo XVII</i>	
Neus Ballbé	157-166
<i>Tra centrale e locale: interferenze ed ingerenze di potere a Napoli durante il vicereame austriaco (1707-1734)</i>	
M. Betlem Castellà i Pujols	167-216
<i>Molt més que un comitè tècnic: el Comitè de raports. El primer antecedent del Comitè de salvació pública sota l’Assemblea nacional constituent (1789-1791)</i>	
Francesco Dendena	217-250
<i>Par l’armée, pour l’armée: Les comités militaires de la monarchie constitutionnelle. Entre exigences politiques et contraintes techniques (1789-1792)</i>	

Les mobilitzacions ciutadanes a les Illes Balears en defensa del territori i la llengua a final del segle XX i XXI

Sebastià Serra Busquets
(Universitat de les Illes Balears)
Gabriel Mayol Arbona
(Universitat de les Illes Balears)

Resum

Durant l'etapa autonòmica de les Illes Balears (1983-2013) s'han portat a terme diferents mobilitzacions ciutadanes que han tengut impacte en la vida social, cultural i política d'aquest territori. Destaquen especialment les protestes i manifestacions sobre qüestions relacionades amb el medi natural i la defensa de la llengua i cultura pròpies. Així i tot, no s'ha de deixar de banda la importància d'algunes mobilitzacions de caire social.

Paraules clau

Territori; espais naturals; llengua; reivindicació; mobilització ciutadana.

Resumen

Durante la etapa autonómica de las Islas Baleares (1983-2013) se han llevado a cabo diferentes movilizaciones ciudadanas que han tenido impacto en la vida social, cultural y política de este territorio. Destacan especialmente las protestas y manifestaciones sobre cuestiones relacionadas con el medio natural y la defensa de la lengua y cultura propias. Aun así, no se debe dejar de lado la importancia de algunas movilizaciones de carácter social.

Palabras clave

Territorio; espacios naturales; lengua; reivindicación; movilización ciudadana.

---

1. Les dinàmiques socials. – 2. Mobilitzacions i reivindicacions. – 3. Mobilitzacions en defensa de la llengua, l'autogovern i el patrimoni historicoartístic. – 4. Educació, sanitat i serveis socials. – 5. Dinàmica econòmica i territorial. – 6. Les mobilitzacions en defensa del territori: el cas de Formentera. – 7. Les mobilitzacions en defensa dels espais naturals a Eivissa. – 8. Les mobilitzacions en defensa dels espais naturals a Mallorca. – 9. Les mobilitzacions en defensa del medi natural a Menorca. – 10. La campanya de Menorca en defensa d'un transport aeri just. – 11. Bibliografia. – 12. Curriculum vitae

Des de finals dels anys seixanta i sobretot en els setanta, estudis sociològics, reportatges periodístics, articles d'opinió i programes de ràdio plantejaren la necessitat d'iniciar actuacions socials i culturals per atendre els dèficits i per emprendre el camí de la modernització.

Les associacions de veïnat, els sindicats, els partits polítics i el moviment associatiu cultural foren inicialment el motor d'iniciatives i debats. Ben aviat s'hi afegiran noves organitzacions, com ara el moviment ecologista.

En el cas de les Illes Balears s'ha de dir que dos dels elements més importants del tema identitari són i la llengua.

1. Les dinàmiques socials

Des de la l'arribada de la democràcia han estat freqüents les demandes d'infraestructures educatives, sanitàries i territorials. Després de les eleccions municipals de 1979 i preautonòmiques seran objecte de debat públic i de reivindicació tot un conjunt de problemàtiques que afecten els ciutadans.

Existien alguns estudis, algunes enquestes elaborades des de finals dels anys seixanta i sobretot ja en els anys setanta, estudis sociològics, uns reportatges periodístics, articles d'opinió i programes de ràdio que plantejaven la necessitat d'iniciar actuacions socials i culturals per atendre dèficits existents i per emprendre el camí de la modernització.

Les associacions de veïnats, els sindicats, els partits polítics i el moviment associatiu cultural foren inicialment el motor d'iniciatives i de debats. Ben aviat s'afegirien noves organitzacions com és ara el moviment ecologista.

Després de començar-se a superar la crisi econòmica dels anys setanta, l'impactant crisi energètica, la consolidació i augment de la prosperitat econòmica que s'havia apuntat des d'avançats els anys seixanta situarà el parany de donar sortida a dèficits socials que ja existien i nous que es plantejaven.

Alguns analistes des del terreny sociològic han apuntat tres grans paràmetres des de finals dels anys setanta. Un és l'existència d'una societat amb més béns, més consum, però no més culte ni més sensible a les problemàtiques col·lectives. Un segon parany seria la importància dels «nous rics» però també de nous pobres, més concretament de destacats sectors de marginació social. Un tercer parany es mouria en el terreny de la solidaritat remarcant molts d'interrogants.

A l'actualitat i en el marc de la crisi que ja fa mesos s'anunciava però que a hores d'ara ja està més que constatada i a partir de les preocupacions existents a un ampli sector dels responsables dels poders públics es planteja la conveniència d'analitzar en perspectiva els darrers anys de procés autonòmic.

Per tal de començar i fer un tall d'ull a la població ens trobam que segons els padrons passam de 691.940 habitants el 1983 a 1.030.650 el 2007 dels quals 814.275 corresponen a l'illa de Mallorca, 90.235 a Menorca, 117.698 a Eivissa i 8.442 a Formentera. El 1983 corresponien a Mallorca 562.193 habitants, a Eivissa 65.228, a Menorca 60.006 i a Formentera 4.513.

El padró de 2012 ens situa amb 1.119.439 persones empadronades a les Illes Balears, amb un creixement d'un 0,57 % en el darrer any, cosa que suposa un certa desacceleració respecte els anys anteriors. Aquest creixement ha estat important a tota l'etapa estudiada. D'aquesta població de dret 601.434 són nascuts a les Illes Balears, 243.820 a altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol i 274.185 a l'estranger. El padró de 1998, reflectia les següents dades: els empadronats a les Illes Balears eren 796.483 persones de les quals 637.510 corresponien a Mallorca, 84.044 a Eivissa, 69.070 a Menorca i 5.859 a Formentera. Els nascuts a les Illes Balears eren 530.974, els nascuts a altres comunitats de l'Estat Espanyol eren 211.536 i els nascuts a l'estranger 53.973.

Quan començava el procés autonòmic el nombre dels estrangers residents a les Illes Balears eren 16.735 persones. En el padró de 2012 són 242.570 les persones nascudes a l'estranger de les quals 185.824 corresponen a Mallorca, 15.238 a Menorca, 13.714 a Eivissa i 3.508 a Formentera. Els ciutadans empadronats alemanys, del Regne Unit, del Marroc, Itàlia, de Romania, d'Equador, de Bulgària, de l'Argentina, de França, de Colòmbia, de Bolívia i de la Xina en aquest ordre en són els majoritaris, en xifres que oscil·len entre els 36.758 alemanys empadronats i 4.627 xinesos. Una de les darreres minories, els polonesos, representen 4.477 empadronats.

El canvi poblacional ha estat espectacular durant l'etapa autonòmica i s'ha accentuat en el darrer decenni i en el segle XXI.

Encara era a la memòria col·lectiva la darrera migració mallorquina, menorquina, eivissenca i formenterera a Amèrica del Sud i Central, França, Alemanya... i es vivia amb intensitat la immigració de regions i nacionalitats de l'Estat espanyol que es donava des dels anys seixanta amb força i que es recuperava primer i augmentava després de la crisi energètica dels anys setanta.

Les dificultats d'integració de les primeres onades d'immigració massiva han estat reiteradament constatades a partir de diversos estudis que han fet èmfasi a la concentració de la població a la costa, a determinats barris de Palma i la ciutat d'Eivissa-vila, i a nuclis de les grans poblacions, llocs on la immigració passava a ser pràcticament majoritària, com és ara Sant Antoni o Calvià.

A hores d'ara, una de les tasques socioculturals importants és la realització de programes d'educació intercultural, peça clau per a la integració dels immigrants a partir de la significació real de les xifres exposades.

La distribució de la immigració per illes i per pobles i ciutats és diferenciada però a totes les poblacions, tant els residents d'alta capacitat adquisitiva, jubilats, empresaris, treballadors qualificats, com treballadors que es dediquen a múltiples tasques, molts d'ells amb dificultats econòmiques i socials i sense oblidar els «sense papers» representen una realitat que encara avui pot semblar novedosa i que implica una dinàmica social plena de reptes. Els darrers anys han arribat a la costa barcasses provinents del nord d'Àfrica, sobretot del Marroc i Argèlia amb petits contingents d'immigrants.

Una part important dels immigrants que procedeixen de països subdesenvolupats o en vies de desenvolupament realitzen a la nostra societat un conjunt de tasques per a les quals es difícil trobar mà d'obra. En el terreny de l'assistència social domiciliària, a l'agricultura, a la construcció, servei domèstic... omplen un buit destacat dins la nostra societat.

La població flotant ha augmentat considerablement i a l'hora d'avaluar les necessitats sanitàries, educatives, d'habitatge i infraestructures socials s'han de tenir en compte.

El moviment associatiu dels immigrants té una forta presència a la nostra societat. A més de les anomenades «cases regionals» on s'agrupen ciutadans procedents de diverses nacionalitats i regions de l'Estat espanyol, en la seva federació d'entitats, s'ha de considerar la gran importància de moviment associatiu provinent dels diversos llocs del món. El conjunt d'aquest moviment té interlocució dins les administracions públiques.

El 1983, els alemanys empadronats eren 2.803, els britànics 7.174 i els marroquins 132. El canvi ha estat certament espectacular i la dinàmica social que implica també.

Les Illes Balears han passat de terra d'emigrants a país d'acollida d'un gran contingut d'immigració. La més significativa és la que té lloc a partir de la dècada dels seixanta procedent d'Andalusia, Catalunya, Castella la Manxa, Madrid, País Valencià, Castella i Lleó, Extremadura, Galícia, Múrcia, etc.

En el darrer padró de població definitiu, el de 2012, els nascuts a Andalusia són 83.653, els de Catalunya 34.638, Castella-la Manxa 19.894, Madrid 18.596, País Valencià 18.337, Castella i Lleó 15.364, Extremadura 12.406, Galícia 10.681, Múrcia 8.404, etc.

S'han produït certs retorns a llocs d'origen amb motiu de situacions personals o canvis socioeconòmics diversos però en general la majoria del contingent immigrant s'ha establert gairebé definitivament. Només en alguns moments

concrets de crisi econòmica s'han produït retorns significatius com fou el cas menorquí de començaments de segle.

Els canvis importants que també s'han produït afecten a la minva dels sectors de pagesos, ramaders, pescadors i treballadors industrials i a la vegada el fort increment dels treballadors dels serveis en general, construcció, hoteleria i turisme en general.

L'ordenació turística i la territorial han estat dos temes centrals durant els darrers anys del segle XX però també ho són la formació dels treballadors, l'educació, les mancances en polítiques socials, la cobertura de les necessitats sanitàries, els sous, les pensions, les polítiques d'habitatge, etc.

2. Mobilitzacions i reivindicacions

Des de finals de la dictadura tingueren lloc nombroses i destacades mobilitzacions des de la perspectiva del feminisme. Molts foren els debats i diverses les reivindicacions plantejades. La igualtat jurídica, la problemàtica social, sanitària i educativa específica de les dones eren centrals en el debat social del moment.

Es difongueren importants temàtiques i realitats com és ara la problemàtica de la violència domèstica, divorci, anticonceptius i avortament. En el terreny dels convenis col·lectius, el retard en l'equiparació salarial i en certa manera de categories professionals ha estat molt significatiu.

Des de la perspectiva del moviment associatiu s'han d'assenyalar diverses iniciatives. Una les vocalies de dones a diverses entitats i col·lectius professionals. També l'Assemblea de Dones en el sí de les associacions de veïnats, creada el 1981, les associacions: Dona Progressistes, Dona, Universitat i Societat, i el Moviment per a la Llibertat i la Igualtat i la Defensa de Dones Maltractades.

Les reivindicacions bàsiques de l'època era la necessitat de centres de planificació familiar, educació sexual a les escoles, de creació de guarderies públiques, el dret a l'anticoncepció i a l'avortament.

Alguns projectes es concretaven, com és ara en els primers anys de l'Ajuntament democràtic de Palma en què es va obrir una Centre Municipal de Planificació Familiar, però que es tancà el 1985. En aquella etapa començava la sanitat pública a començar a planificar l'atenció específica de problemàtiques de les dones. Aquest fou el motiu de l'autoritat municipal per procedir al tancament.

El Consell de Dones es creà el 1989 amb dos objectius centrals: aconseguir la igualtat jurídica i la social, aglutinant a molts de col·lectius i grups feministes. Uns anys després, el 1994, es fundava el Lobby de Dones. Els seus objectius són aconseguir la paritat entre homes i dones a la nostra societat, denunciar la violència domèstica que pateixen les dones, promoure estudis de gènere, la utilització d'un llenguatge no sexista i organitzar activitats socioculturals.

La creació de l'Institut Balear de la Dona a la Comunitat Autònoma de Balears, l'Institut de la Dona del Ministeri de Treball i Afers Socials i diferents institucions públiques i privades fa que es treballi en el llarg camí de la igualtat i davant problemàtiques socials específiques.

En el terreny polític, les lleis de paritat referides a les llistes electorals de les dues darreres legislatures ha significat un canvi quantitatiu molt important en el sí de determinades institucions polítiques.

Des de la perspectiva de la violència de gènere, les dades que disposam ens fan afirmar que la problemàtica és sagnant. El 2002, les denúncies per maltractaments foren 1.351, el 2003 serien 1.706, un any després 2.136, el 2005 arribaren a les 2.278, el 2006 foren 2.524, el 2007 varen ser 2.612, el 2008 foren 4.690, el 2009 se'n comptabilitzaren 4.453, el 2010 varen ser 4.231, el 2011 arribaren a 4.417 i el 2012 varen ser 4.739 denúncies.

Les morts de dones a causa de la violència de gènere a mans de la seva parella o exparella han tengut la següent evolució, segons les dades disponibles: 3 defuncions el 1999, 1 l'any 2000, dues el 2001, quatre el 2002 i 2003, dues el 2004, tres el 2005, tres el 2006, una el 2007, una el 2008, una el 2009, dues el 2010, dues el 2011 i dues el 2012.

Les morts per violència de gènere han estat contestades sempre per mobilitzacions, concentracions... i amb importants tractaments informatius.

El 1983 ja és un any que presenta una gran inestabilitat i conflictivitat. Així, cal parlar de les vagues en l'ensenyament privat, la sanitat, la banca i en algunes branques de la indústria. Aquell mateix any, el 22 de setembre, hi hauria una vaga general, iniciativa que es convocà, entre d'altres afers, per protestar contra l'incompliment de la jornada laboral de les quaranta hores, l'acomiadament lliure i en defensa d'un lloc de feina estable.

Un any més tard, el 1984, se signarien els Convenis d'Hosteleria i Construcció i s'arribaren a acords salarials en el sectors del Transport. A més a més, també tingueren lloc les vagues de treballadores de les companyies aèries d'Iberia i Aviaco, la qual cosa produí importants retards en els vols.

La vaga del sector transports, el 1987, complicà molt les coses, ja que causà greus perjudicis als diferents sectors que hi estan relacionats. La primavera de 1989, coincidint amb les festes de Setmana Santa, també tindria lloc una altra vaga de transport en demanda de millores laborals i salarials.

El 14 de desembre de 1988 es convocà una segona vaga general de caire estatal pels sindicats CC.OO i UGT. Les mobilitzacions tingueren un seguiment desigual a cada una de les Illes però en general comptà amb un ampli seguiment. De fet, fou seguida pel 45 % de la població de les Illes.

Les organitzacions sindicals majoritàries, UGT, CC.OO. i USO convocaren una vaga de femeters d'EMAYA entre el 21 i 26 de maig de 1989. La raó obeïa a una manca d'enteniment en la signatura del conveni col·lectiu. No es compliren els serveis mínims i la ciutat de Palma s'omplí de brutor.

El 1990 ens trobam amb vaga i mobilitzacions del sector de l'hoteleria, metges i infermers i infermeres. Aquest mateix any, i a nivell estatal, tingué lloc una vaga de benzineres que durà tres dies i també causà un gran impacte les vagues de controladors aeris, pilots i personal de manteniment de l'aeroport.

El 28 de maig de 1992 es convocà una altra vaga general. Les raons obeïen al malestar general per la política econòmica del Govern central. La vaga fou seguida pel 22 % de la població. El 27 de gener de 1994 es convocaria una altra vaga general encara que amb una menor participació.

Una de les mobilitzacions més intenses de la branca sanitària d'aquests anys fou la vaga de metges de l'Hospital de referència de Son Dureta. La iniciativa durà quaranta-cinc dies i tingué un important seguiment. S'ha de dir que en tot moment es compliren els serveis mínims. Les mobilitzacions en el terreny de la sanitat han estat prou esteses en el conjunt de les Balears. Un sector sindical important d'aquests anys ha estat el Sindicato Médico Libre.

El funcionariat de les Illes Balears també ha convocat alguns actes reivindicatius. Així, entre el 1996 i el 1997, tingueren lloc importants mobilitzacions dels funcionaris estatals i de l'Ajuntament de Palma. La reivindicació del complement en concepte d'insularitat ha estat una constant.

Un any després, el 1998, diferents organitzacions sindicals reuniren unes dues mil persones reclamant al Govern de les Illes Balears un pla d'ocupació que posàs fre a la precarietat laboral.

A partir dels canvis econòmics i legislatius el sentit de moltes de les mobilitzacions ha variat parcialment. És indubtable que es donen, en algunes ocasions, mobilitzacions tradicionals. Però el gran canvi en el model de contractació i les prejubilacions han fet variar bastant els plantejaments dels representants dels treballadors i d'ells mateixos.

Una altra etapa de mobilitzacions va ser la del professorat d'ensenyament concertat en demanada d'homologació respecte al públic. Les reivindicacions amb freqüències promogudes per l'STEI han aconseguit millorar qualitativament i quantitativament el món educatiu.

El model sindical es pot considerar estable des del començament del procés autonòmic. La incidència dels sindicats majoritaris, UGT i CC.OO. ha estat evident. Tenen la màxima representació i són els que han negociat, bàsicament, els convenis col·lectius en amb les patronals amb resultats satisfactoris a pobres sense matisos, majoritàriament amb la CAEB.

Els convenis han assentat un model de relació social estable. El 2003 els convenis sectorials eren vint-i-cinc i els d'empresa vint-i-sis.

El Tribunal d'Arbitratge i Mediació de les Illes Balears –TAMIB- creat a finals de 1995, però posat en marxa en la seva actual configuració el 1997 està format per la patronal CAEB, UGT i CC.OO. amb el protectorat de la Conselleria de Treball. Des del 2001 ha vist les seves competències ampliades i de cada vegada més a de resoldre problemes derivats del compliment dels convenis.

USO, STEI, STIB, UOB, CGT, CSIF, CNT i col·lectius independents tanquen un mapa d'organitzacions sindicals ple de matisos i diversitats.

En el sector de la pagesia segueix la incidència de la Unió de Pagesos que aglutina petits i mitjans propietaris, arrendadors i amitgers. ASAJA i organitzacions afins també tenen forta incidència a Menorca i Mallorca. Al començament de la Transició democràtica es produïren importants reivindicacions amb algunes concentracions de tractors significatives. Aquestes mobilitzacions foren convocades en freqüència per Unió de Pagesos. Amb posterioritat s'han donat algunes mobilitzacions en el moment d'alternança política convocades per ASAJA. La darrera, la del 2008 a Menorca, convocada pels grups AGRAME, AGRENA i FAGME, aquest darrer associat a ASAJA.

En el terreny de l'educació és l'STEI-I el sindicat hegemònic, organització que amb una nova formulació també s'ha estès a diversos sectors econòmics i socials.

En els darrers temps UGT és la força majoritària pel que fa al nombre de delegats sindicals, CC.OO. en segona posició, i al mateix temps existeix una diversitat d'organitzacions sindicals, entre elles l'STEI i USO.

Les concentracions tradicionals del primer de maig, Dia del Treball, es realitzen en ocasions de manera unitària i en algunes altres per separat. Continuen les reivindicacions tradicionals tot i que s'incorporen noves referències a problemàtiques del present.

Les associacions de veïnats en els nuclis urbans més importants han jugat un paper important en els primers anys dels municipis democràtics plantejant importants reivindicacions en el terreny educatiu, sanitari i en l'ordenació del territori. L'evolució d'aquest moviment associatiu ha conduït a l'organització de diverses federacions d'associacions de veïnats, plantejant en ocasions, la reivindicació de la participació ciutadana. A l'actualitat continuen estructures organitzatives importants plantejant en freqüència importants reivindicacions

pel que fa a temes tradicionals, projectes urbanístics, demanda de parcs com el Parc de les Vies de Palma, en contra de la ubicació de l'Hospital de Son Espases a la Real.

A partir del moviment ciutadà s'han produït importants iniciatives com és ara la creació d'Aula Cultural, organització autònoma i sense fi de lucre que entren en el terreny de la formació de persones amb necessitats socials i educatives.

A partir de finals dels anys setanta, les Illes Balears disposen d'una àmplia i diversa estructura empresarial que s'articula a través de diferents associacions i federacions. A partir de la transició democràtica i l'arribada de l'autonomia s'intensificaran els treballs d'aquest tipus d'organitzacions. Sovint aquestes agrupacions empresarials han estat les interlocutores dels sindicats, dels partits polítics i de les pròpies institucions.

La Confederació d'Associacions Empresarials de les Illes Balears –CAEB–, confederació intersectorial, fundada el 1977 representa a més de setanta organitzacions, és a dir més de vint mil empreses de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera. Disposa de publicacions periòdiques, programes de formació ocupacional, gabinets d'estudis econòmics i un important pes en les negociacions dels convenis col·lectius. La CAEB pertany a la Confederació Espanyola de Organitzacions Empresarials –CEOE.

La Federació de la Petita i Mitjana Empresa de Mallorca –PIMEM–, que treballa des del 1977 en la defensa dels interessos del petit i mitjà empresariat, en el seu si aglutina a més de setanta associacions diferents, cosa que significa més de nou mil empreses afiliades. Dins el mateix àmbit d'actuació cal esmentar els treballs de la Petita i Mitjana Empresa d'Eivissa i Formentera –PIMEEF–, la qual està integrada per quaranta-vuit associacions que aglutinen els interessos de més de dues mil dos-centes empreses. També trobam la Federació de la Petita i Mitjana Empresa de Menorca –PIME Menorca– que concentra trenta-sis associacions que concentren unes mil nou-centes empreses. Les PIMEM disposen de publicacions periòdiques, gabinets d'estudi, programes de formació ocupacional...

Des d'un punt de vista sectorial, han estat moltes les estructures empresarials, la gran majoria adscrites a CAEB o PIMEM que han tengut un pes específic.

A partir de la ja antiga Associació d'Industrials de Mallorca –ASIMA–, creada el 1964, s'han desenvolupat la Federació Empresarial Hotelera de Mallorca; la Federació d'Empresaris del Comerç de les Illes Balears –AFEDECO–; PIMECO, l'Associació de Constructores de Balears, que disposa de més de vuit-centes empreses associades; la Federació Empresarial Balear de Transports; l'Associació d'Agències de Viatges de Balears –AVIBA–; l'Associació

Empresarial de la Restauració de Mallorca o l'Associació Empresarial d'Hosteleria i Restauració de Menorca que defensen els interessos dels bars, restaurants i cafeteries; la Federació Empresarial Hotelera d'Eivissa i Formentera i l'Associació Hotelera de Menorca.

En aquests darrers anys també han sorgit i s'han consolidat algunes noves patronals com l'Associació de Joves Empresaris de Balears; l'Associació de Dones Empresàries de Balears; l'Associació d'Agroturisme Balear o l'Associació Agrària de Joves Agricultors –ASAJA.

Entre les dues importants federacions empresarials hi ha disputa sobre la representativitat. L'administració de la Comunitat Autònoma, dels Consells i els principals ajuntaments tenen organismes en els quals participen patronals i sindicats. Això fa que la disputa per la representativitat, en determinades ocasions, sigui objecte d'amplis debats, recursos...

A partir dels anys noranta, un nou moviment associatiu ha tingut una presència sociocultural important. Es tracta de les organitzacions de persones majors de pobles, barriades... organitzades en federacions. La seva força ha condicionat algunes polítiques de serveis socials. Per a les persones vàlides de l'anomenada tercera edat existeixen importants infraestructures. La seva capacitat organitzativa ha estat especialment destacada.

Les organitzacions juvenils han tingut una oscil·lació molt important des dels anys vuitanta fins a l'actualitat. S'han donat destacats canvis organitzatius. S'ha donat un procés d'institucionalització de les polítiques juvenils i d'integració dels grups de joves organitzats a casals de barris o clubs. Els grups d'esplai, el Moviment Escolta i Guiatge han estat les entitats amb més perseverància i més representatives. De totes maneres, cal recalcar la importància d'altres col·lectius de joves organitzats a grups excursionistes, ecologistes i entorn a fenòmens d'oci i culturals en general.

A banda de les mobilitzacions esmentades, cal assenyalar que en aquests darrers vint-i-cinc anys també s'han produït tota una sèrie de reivindicacions i manifestacions en base a temes molt diversos, com és ara l'oposició a l'entrada espanyola a l'OTAN d'uns col·lectius polítics i socials determinats, contra la Guerra d'Iraq o denunciat els actes de terrorisme. La majoria d'aquestes iniciatives, algunes d'elles molt massives sobretot les plantejades en contra de la guerra i a favor de la pau, han tingut un ampli ressò mediàtic i han estat convocades a nivell estatal.

Una atenció apart mereixen les mobilitzacions convocades a partir de les vagues generals, les quals han tingut una participació massiva.

3. *Mobilitzacions en defensa de la llengua, l'autogovern i el patrimoni historicoartístic*

L'existència d'un moviment associatiu en defensa de la llengua i cultura pròpia a cada illa és una característica definidora de l'existència de col·lectius, persones adultes i joves pràcticament a totes les poblacions i que han participat des dels anys seixanta i setanta a un conjunt d'activitats en defensa de la llengua i cultura.

L'Obra Cultural Balear a Mallorca, l'Institut d'Estudis Eivissencs a Eivissa, l'Obra Cultural a Formentera i un conjunt d'associacions a Menorca han vertebrat un moviment associatiu prou divers però que ha mantingut el caliu de la defensa de la llengua i la cultura.

Els anys vuitanta es caracteritzaren per començar a fer-se activitats com les Nits de la Cultura, els Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, entre d'altres. Estava allunyada ja la tasca de grans concentracions, com la del 28 d'octubre de 1977 que havia congregat a Palma més de vint-i-dues mil persones en defensa de l'anomenada diada per l'Autonomia.

A nivell local, el moviment associatiu cultural i les publicacions de la premsa forana o local, organitzada amb associacions, avui en dia entorn a cinquanta publicacions han organitzat cursos de llengua i cultura, publicacions de tipus general i local, recitals, el projecte d'unes emissores de ràdio en català, la recepció de la Televisió i Ràdio de Catalunya i més endavant també del País Valencià, activitats en defensa del patrimoni que han generat en ocasions importants mobilitzacions o la creació d'estats d'opinió.

El 1989 es formà la Federació d'Entitats Culturals dels Països Catalans integrada per l'Obra Cultural Balear, Acció Cultural del País Valencià i Omnium Cultural de Catalunya que segueix essent un referent.

A partir de la dècada dels noranta, l'Obra Cultural Balear organitzarà la plataforma cívica per l'autogovern amb la participació d'entitats molt diverses. En diversos anys es feren activitats a l'exterior amb el títol «Balears es presenta» donant a conèixer la producció cultural. L'exigència que es complís La Llei de Normalització Lingüística i que s'avançàs en l'ús social de la llengua era una exigència de cada vegada més plantejada.

Les diferents entitats locals editaven publicacions i proposaven mesures concretes a favor de la llengua i la cultura, i a la vegada reivindicava mitjans de comunicació en llengua pròpia.

A partir de 1995 es convocaran tot un conjunt de campanyes amb l'objectiu de reivindicar des del carrer els grans objectius entorn a la llengua i la cultura. La importància de col·lectius com els Joves per la Llengua a partir de la dècada dels noranta s'ha de posar de manifest.

Al mateix temps, va tenir prou importància el Moviment Escolta i Guiatge i sectors importants del professorat.

Activitats com l'Acampallengua o la Correllengua han tengut una important participació, sobretot de joves. La continuïtat d'activitats diverses al llarg de més d'una dècada ha implicat una important consolidació de sectors juvenils.

Diferents col·lectius, a més de les organitzacions esmentades, han promogut importants debats sobre la qüestió nacional, com és ara el Grup Blanquerna, que en les seves jornades anuals arriba a concentrar destacats col·lectius.

Les Diades per la Llengua i l'Autogovern, organitzades des del 1995 per l'Obra Cultural Balear, el mes de maig de cada any, han tengut una assistència variada de persones. Alguns anys s'han organitzat a cada illa. La Diada de 1996 amb l'eslògan Som Comunitat Històrica congregà unes vint mil persones.

El 2006, any de fortes mobilitzacions en general, se celebra el primer centenari del primer Congrés Internacional de la Llengua Catalana, els vint anys del segon i vint anys de la Llei de Normalització Lingüística. Amb aquest motiu es convoca la campanya SUS Mallorca que culmina amb la manifestació del 5 de maig de 2007 amb l'assistència d'unes trenta mil persones. La Diada del 17 de maig de 2008, amb moltes i diverses activitats, convoca a menys ciutadans. S'han fet diades amb assistència nombrosa, com potser la del 2007 amb unes trenta mil persones, però en general hi ha hagut una participació bastant àmplia amb activitats lúdiques i també reivindicatives. Les diades parteixen d'un canvi d'actitud respecte als anys anteriors ja que se surt al carrer per fer arribar a les institucions i al conjunt de la societat un missatge a favor de les senyes d'identitat pròpies. El resultat ha estat la mobilització cada any de milers de persones a favor dels nostres drets com a poble. Les Diades han estat un revulsiu i han contribuït a la presa de consciència de tota una generació de ciutadans.

El 25 de març de 2012 es produí una de les majors mobilitzacions ciutadanes a favor de la llengua catalana a Mallorca. Es va xifrar que unes cinquanta mil persones sortiren en manifestació pels carrers de Palma convocats per l'Obra Cultural Balear i el Consell de la Societat Civil de Mallorca. La principal reivindicació era exigir amb govern autonòmic del PP, presidit per José Ramón Bauzá, una rectificació en la seva política lingüística, especialment la Llei de Funció Pública que converteix en mèrit i no en requisit conèixer la llengua catalana per part dels funcionaris.

Una altra campanya a favor de la identitat ha estat la dels llaços amb la senyera catalana i en contra de la política del Govern de les Illes Balears. El gener de 2012 l'instiut d'ensenyament secundari Albuhaira (Muro, Mallorca) penjà un llaç quadribarrat a la façana. Ràpidament molts de centres educatius seguiren el mateix exemple i nombrosos ciutadans se'l posaren a la solapa. El

març de 2012, les autoritats educatives retiren els llaços d'algunes escoles i instituts i en molts casos es tornen a col·locar. La reacció del Govern és aprovar el desembre de 2013 la Llei de Símbols, després d'una certa polèmica sobre la seva constitucionalitat, en què es prohibeix exhibir símbols que no siguin propis de la comunitat autònoma de les Illes Balears als edificis públics.

Les entitats en defensa del patrimoni històric i artístic com són ara ARCA, Societat Arqueològica Lul·liana, Institut d'Estudis Eivissencs, Obra Cultural de Formentera, Ateneu de Maó... han protagonitzat importants reivindicacions i fins i tot amb algunes concentracions o participant de moviments més generals en defensa d'aquest patrimoni. En la línia de del patrimoni històric i artístic cal destacar el desè aniversari de la declaració d'Eivissa com a Patrimoni de la Humanitat per part de la UNESCO (1999-2009) i les declaracions també del Cant de la Sibil·la com a patrimoni immaterial (2010) i del paisatge cultural de la serra de Tramuntana. En aquests moments es troba molt avançada la declaració de Cultural Talaiòtica com a Patrimoni de la Humanitat.

4. Educació, sanitat i serveis socials

El sistema educatiu ha sofert importantíssimes transformacions durant els vint-i-cinc anys d'autogovern. Les conseqüències de la Llei Orgànica del dret a l'Educació i de la Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu han marcat bona part de l'etapa. Les competències en matèria educativa es donen de l'Estat a la Comunitat Autònoma dins la segona meitat dels anys noranta. La transferència de la nostra Universitat és de 1996 i s'obrirà un llarg camí.

Els anys vuitanta i primers dels noranta significaren una etapa d'importantes tasques infraestructurals. Des d'aquell moment fins a l'actualitat un dels problemes a resoldre és de l'escolarització des de l'educació primària fins a l'educació d'adults. De fet, la LOGSE implica l'escolarització obligatòria dels sis als setze anys, però és evident que s'han desenvolupat tasques per tal d'escolaritzar la població infantil i la més adulta en diferents programes que van des de l'educació d'adults clàssica, les Aules de Tercera Edat o la Universitat Oberta per a Majors – UOM.

El sector privat ha tengut i té una gran importància en el sistema educatiu. A l'actualitat, en les dues modalitats d'ensenyament privat o concertat. Diferents administracions han tengut importants tasques a l'hora de planificar aspectes que tenen a veure amb els sistema educatiu, com és ara a l'hora de dotar d'infraestructures o de posar en marxa determinats programes.

L'increment de la població i les onades immigratòries han centrat en freqüència les problemàtiques més punyents en el sistema educatiu. La formació ocupacional continua essent un dels reptes importants, sobretot si es té en compte l'evolució cap al sector serveis de l'economia. Iniciatives com les escoles oficials d'idiomes i l'Escola d'Hoteleria de les Illes Balears han omplert parcialment un buit.

Les dificultats d'escolarització de la immigració massiva dels darrers anys comporta noves problemàtiques que s'estan resolent parcialment.

El fracàs escolar en augment els darrers anys és a l'actualitat una de les preocupacions bàsiques de l'administració educativa. Els recursos disponibles han d'augmentar considerablement per atendre noves realitats.

En el terreny educatiu han tengut i tenen molta d'importància, d'una banda el sindicat majoritari, l'STEL, fundat el 1977, les diferents administracions educatives i la patronal religiosa, bàsicament la FERE.

Han estat nombroses les mobilitzacions de professionals de l'ensenyament en demanda de millores salarials i en el sistema educatiu. Les més recents són les que tendeixen a l'equiparació del professorat de l'educació concertada amb els de l'educació pública.

El conflicte més recent entorn a l'educació a les Illes Balears va esdevenir també una de les mobilitzacions més importat de tota l'etapa autonòmica. L'abril de 2013 el Govern de les Illes Balears aprovà el decret de Tractament Integral de Llengües (TIL) que suposava una modificació del model educatiu vigent fins llavors introduint més hores en castellà i anglès a la vegada que es rebaixaven les assignatures impartides en català. La norma permetia una certa flexibilitat però la remodelació del Govern el mes de maig comportà unes noves instruccions que reduïen l'autonomia dels centres a l'hora d'aplicar el decret TIL. La crispació i l'enfrontament entre la comunitat educativa (professors i pares) va augmentar fins al punt que s'expedientaren tres directors de Maó (Menorca). El 3 de setembre els sindicats de l'ensenyament i una recentment constituïda Assemblea de Docents registraren la convocatòria d'una vaga indefinida pel començament del curs escolar. Pocs dies després, el Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears suspengué l'aplicació del decret just abans de l'inici de les classes però el Govern aprovà un decret llei a les poques hores per eludir la interlocutòria judicial. La vaga començà el 16 de setembre amb un gran seguiment que anà baixant al llarg dels dies però alguns pares hi col·laboraren buidant les aules d'alumnes. El Govern no convocà a negociar fins nou dies després del començament de l'aturada. El 29 de setembre va tenir lloc una de les manifestacions més importants que mai no havia tengut lloc a Palma a favor dels professors i en contra del decret TIL. Es va xifrar la participació en

més de cent mil persones. A les tres setmanes, la vaga es va suspendre i les negociacions continuaren sense arribar a cap acord. El conflicte continua obert.

La Universitat de les Illes Balears, creada el 1978, a partir dels estudis que prèviament s'havien organitzat amb les universitats de Barcelona, ha desenvolupat el nombre d'estudis que s'imparteixen, però encara en manquen d'importants. El nombre d'estudiants que han de sortir a estudiar fora de les Illes Balears segueix essent destacat i els de Menorca, Eivissa i Formentera continuen desplaçant-se a Barcelona, València, en gran part.

Els centres universitaris creats a cada una de les illes cobreixen algunes necessitats. La UNED incrementa el seu nombre d'alumnes i l'educació a distància incideix amb força els darrers anys. El número d'universitaris es manté estabilitzat amb dificultats.

La sanitat pública ha desenvolupat en aquesta etapa importants infraestructures. La Llei General de Sanitat de 1986, des del moment que estableix la universalització, el desenvolupament de l'atenció primària i la gestió per àrees de salut amb un únic organisme significarà un gran canvi. Els centres de salut, el 061, la xarxa hospitalària han implicat grans canvis.

Els anys vuitanta es construïren i dotaren els centres de salut, en ocasions mitjançant un conveni entre l'administració autonòmiques i el Ministeri de Sanitat. De fet, les competències en matèria sanitària es donaran ben avançats els anys noranta.

L'increment de la població a causa del boom turístic i les fortes onades immigratòries farà que les necessitats en matèria sanitària hagin augmentat constantment, si bé les infraestructures han augmentat considerablement, al mateix temps s'observa una parcial saturació dels serveis sanitaris públics.

Una característica també important és el fet que a les Balears existeix una important taxa de ciutadans que disposen d'assegurança mèdica privada. És un llarg costum que es manté.

La xarxa hospitalària s'ha vist incrementada en nous centres a cada una de les illes, sobretot a finals del segle XX i ja a finals del segle XXI. Formentera, Menorca, Eivissa, Manacor, Inca, Son Llàtzer a Palma i darerament Son Espases també a Palma.

Des de l'administració autonòmica, encara que amb competències molt puntuals es creà el Servei Balear de Salut i GESMA-Gestió Sanitària de Mallorca. L'ordenació sanitària s'inicia el 1992, encara que l'organització territorial dels serveis ja es feia des del 1987.

Les noves problemàtiques en el terreny de la salut impliquen la necessitat de fomentar la recerca i de dotar-se d'avanços tecnològics importants. El tractament de la SIDA, amb un fort increment en els anys noranta i malalties de fort impacte els darrers anys obliguen a dotar-se de noves unitats i d'atendre les

noves demandes. Mancances ja en certa manera clàssiques es mouen en el terreny de la salut mental, alzheimer, drogodependències etc. Les llistes d'espera és un dels problemes reivindicats amb més força.

Els professionals de la sanitat han desenvolupat importants reivindicacions, tant en el sector públic com en el privat. Determinats convenis col·lectius han esta molt problemàtics per als representants dels treballadors.

Els recents estudis universitaris d'Infermeria i Fisioteràpia han pal·liat parcialment mancances clàssiques. La manca de personal a la sanitat continua essent un problema que es planteja a l'actualitat i la possible creació de la Facultat de Medicina.

Una de les darreres reivindicacions del col·lectiu de professionals va ser entorn del manteniment obert d'alguns hospitals i en contra de les retallades. L'abril de 2012 el Govern balear anuncià el tancament de l'Hospital General i l'Hospital Joan March, tots dos a Mallorca, dins un pla d'equilibri econòmic. Ràpidament, els sectors implicats es constituïren en una Plataforma de No al Tancament que portaren a terme diverses mobilitzacions i presentaren un pla de viabilitat econòmica. Al novembre de 2012, l'executiu anuncià que els dos centres hospitalaris romandrien oberts.

Les demandes socials en general han estat ateses per les institucions estatals, les autonòmiques a partir de 1983, els Consells des del 1979 i els Ajuntaments. El desenvolupament competencial ha estat gradual. Ara i des del principi són els Consells els eixos vertebradors, però la capacitat d'ordenació i el gruix dels pressuposts han estat en mans d'institucions estatals i autonòmiques.

Els Consells Insulars, hereus en part de la Diputació Provincial tengueren la capacitat d'ordenar els serveis socials públics. Es pot periodificar l'ordenació d'aquests serveis en funció de l'acció de govern de cada Consell, de les infraestructures i del personal que es disposava. A tenir en compte, que els Consells, noves institucions, són hereus dels béns patrimonials de l'antiga Diputació Provincial de Balears.

Els anys vuitanta es creen les estructures bàsiques superant la dinàmica d'aquella Comissió de Beneficència i Obres Socials. Consells i Ajuntaments d'acord amb la legislació de Règim Local estructuraven els serveis socials a partir d'una planificació.

En certa lentitud es creaven equips, mapes de serveis socials, i es cobrien les plantilles de personal. La dècada dels noranta comença amb un increment d'activitat i de pressuposts però a la segona meitat dels noranta es detecten increments importants de problemàtiques.

El llarg camí cap a la transferència de competències a la Comunitat Autònoma en protecció de menors, serveis de l'Institut Nacional de Serveis Socials i de l'Educació Especial fa que es detectin mancances en moltes

d'ocasions gairebé estructurals. Serà costosa també la coordinació entre Consells, Govern de la Comunitat Autònoma i Estat que a més de gestionar les pensions a través de la Seguretat Social mantenia centres residencials.

L'acció social serà regulada per Llei el 1987, si bé amb manca de competències bàsiques en molts d'aspectes.

En determinades qüestions com és ara les residències per a persones necessitades o la marginació social i els discapacitats els dèficits han estat palesos malgrat hagin existit importants iniciatives, en gran part de voluntariat i alguns avanços des de les institucions públiques.

El moviment associatiu i les coordinadores, sobretot en el terreny dels discapacitats, han aconseguit amb els vint-i-cinc anys crear un estat d'opinió i aconseguir algunes de les reivindicacions plantejades, però fins i tot la recentment aprovada llei de dependència, els dèficits són importants.

Davant la creixent importància del col·lectiu de marginats adults i aturats de llarga durada i la manca d'atenció per part de les administracions, un ampli col·lectiu de persones crearen el grup de marginats de la Sapiència, encapçalat per Jaume Santandreu. Els anys setanta, des del final de la dictadura organitzaren importants campanyes reivindicatives davant les institucions polítiques i de sensibilitat cap a la ciutadania. Ha estat bàsica la pressió d'aquests col·lectius per tal que s'aconseguissin certes infraestructures i suport econòmic per institucions com és ara Hospital de Nit, Puig des Bous o Can Gazà.

En els moments de la forta crisi dels anys setanta i inicis dels vuitanta aconseguiren treballs comunitaris i obtingueren suport de col·lectius molt diversos. Sectors diversos de persones catòliques, joves voluntaris, la delegació diocesana d'Acció social, Càritas, tingueren un paper destacat a l'hora de fer front a la problemàtica.

En el terreny de la drogodependència hi ha hagut prou dèficits, existeixen diferents col·lectius que hi ha treballat, des del sector públic i des d'iniciatives diverses com la Creu Roja. Cal destacar la important tasca i desenvolupament del Projecte Home.

A mesura que ha passat el temps i sobretot a partir de finals dels anys vuitanta s'han fet reestructuracions i en general han existit i existeixen convenis entre aquest tipus d'organitzacions que atenen els marginats, com la Sapiència, Can Gazà, Hospital de Nit, Es Refugi, etc., i Govern, Consells i Ajuntaments per continuar amb la seva tasca, que en ocasions té un alt component de voluntariat. En determinades ocasions han existit fortes reivindicacions i problemes d'entesa amb les administracions públiques.

Des de finals de segle XX es donen passes importants per tal d'incrementar els serveis socials en el seu conjunt per tal d'intentar pal·liar els dèficits existents.

La recent crisi econòmica fa que augmentin constantment les demandes. Caritas avalua en un gran increment de demandes dels darrers temps.

Una nou fenomen en les mobilitzacions que respon a un problemàtica recent és la lluita contra els desnonaments. L'estiu de 2011 es constituí la Plataforma d'Afectat per la Hipoteca (PAH) de Mallorca després de la visita de la mateixa organització de València. Els seus objectius són la regularització de la dació en pagament, aturar els desnonaments, la justícia gratuïta, garantir el dret a l'accés a l'habitatge i aconseguir el lloguer social. Les seves mobilitzacions han aconseguit aturar diversos desnonaments a Palma i a altres indrets de Mallorca. El maig de 2013 aconseguiren que la capital de les Illes Balears fos declarada ciutat lliure de desnonaments.

5. Dinàmica econòmica i territorial

El gran increment de la construcció desordenada, en gran part i amb molt poques limitacions, sobretot a Mallorca i Eivissa durant molts d'anys ha plantejat importants reptes en els responsables de les institucions polítiques a partir de les reivindicacions ciutadanes en demanda de proteccionisme. A partir dels anys vuitanta i en els noranta s'aconseguiran frenar alguns projectes.

La legislació del Parlament de les Illes Balears, les competències del Govern Balear, dels Consells Insulars i els respectius Ajuntaments en matèria d'ordenació territorial han estat temes centrals d'aquests vint-i-cinc anys.

En la Llei d'Espais Naturals de 1991, després d'un ampli consens, semblava que s'aturava en part el gran domini de l'activitat constructora sense límits. De fet, entre el 1995 i el 2003 es prenen un conjunt de mesures a totes les illes que des d'un punt de vista de l'ordenació territorial significaran un fre important a projectes urbanístics. A Menorca, les conjuntures polítiques fins a l'actualitat han permès un desenvolupament normatiu força proteccionista, que ja s'havia iniciat a la primera legislatura. A Formentera també s'havien aconseguit frenar alguns macro-projectes.

Però del 2003 al 2007 i sobretot a Mallorca i Eivissa es va reprendre i reactivar el foment del fort creixement d'infraestructures i de la construcció en general. El fenomen especulatiu va tenir una nova i forta embranzida i les reivindicacions proteccionistes es multiplicaren davant l'increment de la pressió sobre el territori.

El fort increment dels llocs de feina, la dinàmica de la política monetària i sobretot de l'activitat creditícia, fomenta un fort increment del consum que afavoreix aquesta construcció el foment de l'activitat constructora d'habitatges i infraestructures en general.

A partir dels canvis normatius, del 2008 ençà, i concretats parcialment en la Llei de Mesures Urgents per al Desenvolupament Territorial Sostenible, s'està davant una nova perspectiva. A la vegada, la crisi econòmica ens situa en una situació d'incertesa a partir de la crisi que afecta el sector de la construcció.

6. Les mobilitzacions en defensa del territori: el cas de Formentera

Les característiques de la mobilització ciutadana són molt singulars. Es parteix d'uns eixos ben específics i que estan relacionats amb el grau de desenvolupament turístic.

La defensa del medi natural i molt concretament dels espais naturals continua essent una de les premisses de la societat formenterera.

Fins el 1987 el projecte d'urbanització s'Estany des Peix, Can Marroig i Punta Pedrera va tenir una important oposició. Es va demanar l'ús i domini públic de s'Estany des Peix i posteriorment que l'espai esmentat fos una Àrea Natural d'Especial Interès –ANEI. La Llei d'Espais Naturals de 1991 significa un avanç important en la protecció del territori. També consideram de gran importància la protecció de les praderies de posidònia entre les illes Pitiüses per la UNESCO en la declaració de Patrimoni de la Humanitat de 1999, que també inclou Dalt Vila d'Eivissa, la necròpolis feniciopúnica del Puig des Molins i l'assentament fenici de sa Caleta.

Un fet que esdevindrà de gran transcendència per al futur va ser la constitució de la Coordinadora d'Entitats Cíviques el 14 de juliol de 1987. Divuit associacions de veïns, culturals, socials, esportives, empresarials, professionals i d'estudiants es constituïren com a Coordinadora. Durant més d'una dècada ha tengut gran força i projecció entre la població. Ha estat motor d'iniciatives i interlocutora de les administracions.

Algunes de les entitats cíviques han fet estudis prou importants des de l'òptica del proteccionisme. L'Obra Cultural Balear i el GOB Formentera, en diferents fases, han promogut la difusió i el debat d'un conjunt de temàtiques entorn al patrimoni històric, artístic i natural.

A més a més, la Coordinadora, es defineix com a representació d'associacions que treballen per a la defensa i promoció de Formentera. Una de les primeres tasques que va fer fou l'estudi del projecte del càmping des Ca Marí i el projecte d'urbanització de Can Marroig. Va acordar expressar el seu rebuig a qualsevol

tipus de projecte de macro-complexos turístics que modifiquin les característiques específiques de l'illa i trenquin el seu equilibri econòmic, social i del medi ambient.

El projecte de càmping consideren que es una urbanització encoberta ja que inclou 330 bungalows i mil places.

El projecte tingué el permís i la declaració d'interès social per estar en sòl no urbà de la secció d'Eivissa i Formentera de la Comissió Provincial d'Urbanisme, malgrat un informe negatiu de l'Ajuntament i contradir les normes subsidiàries urbanístiques que estaven en període de tramitació.

A partir d'aquest permís s'organitzà una forta oposició. L'Ajuntament denegà el permís d'obra el 20 d'agost de 1987. Començaren un conjunt de processos judicials tant davant el Tribunal Superior de Justícia de Balears com davant el Tribunal Suprem, que el 18 de desembre 2003 va dictà una sentència favorable a l'empresa posant fi a setze anys de plets.

Durant tot el llarg procés i sobretot fins el 1996, la Coordinadora va exercir el lideratge de l'oposició al càmping. Va fer un seguiment dels processos judicials, va convocar manifestacions i una aturada general. La primera manifestació amb participació massiva va ser convocada el 26 d'abril de 1992. L'aturada general es convocà el 5 de novembre de 1993.

El conflicte agafà unes dimensions polítiques excepcionals quan el Tribunal Suprem, el 28 de febrer de 1996, va condemnar a sis anys d'inhabilitació per ocupar càrrecs públics als quatre membres que formaven part de la Comissió de govern de l'Ajuntament entre 1991 i 1995 acusats de desobediència als Tribunals. S'ha de ressenyar que l'Audiència Provincial en un judici celebrat el 28 de febrer de 1994 a Eivissa els va absoldre per entendre que havien actuat sota la pressió popular. De fet, el dia del judici a Eivissa tingué lloc una manifestació de formenterers davant els jutjats i de suport als seus representants.

La Coordinadora va tractar moltes altres qüestions com és ara la millora del port de la Savina, la millora dels serveis públics, el transport marítim i la sanitat.

Pel que fa als espais naturals s'havia plantejat la proposta que s'Estany des Peix, Can Marroig i Punta Pedrera fossin inclosos com a ANEI.

El projecte de càmping s'havia debatut en el Parlament de les Illes Balears el 13 de maig de 1992 a partir d'una recollida de signatures molt important. Es constata que infringia la Llei de costes i la Llei d'Espais Naturals.

La Coordinadora, amb una gran activitat i en base a les mobilitzacions, aconseguí els anys noranta que no es fes el projecte de càmping. Quan s'havia donat llicència per part de l'Ajuntament el 3 de juliol de 1992, obligada per una sentència del Tribunal Suprem de 1991 supeditada als permisos previs

d'allotjament turístic i d'autorització de la Conselleria de Turisme, també s'aconseguí en darrera instància que no es construís el càmping.

A partir de la sentència de 1996 la Coordinadora planteja la necessitat d'un pacte per al creixement urbanístic. Durant gairebé deu anys s'havia aconseguit aturar un macro-projecte. A partir d'aquí continuaria una reivindicació constant. L'Ajuntament reiterà el 2003 l'oposició al càmping. L'empresa, a partir de la sentència del Tribunal Suprem, tenia fins el 2007 per poder executar la sentència. El fet és que el macro-projecte no s'ha realitzat.

7. Les mobilitzacions en defensa dels espais naturals a Eivissa

A Eivissa, les reivindicacions més importants en defensa dels espais naturals i en general per una ordenació del territori han estat de llarga durada. La lluita per ses Salines d'Eivissa i Formentera es desenvolupà des del 1977 fins el 2001. En els vint-i-quatre anys que varen durar els esforços i accions de protesta es produïren importants mobilitzacions. La primera culminava una campanya i tingué lloc el 29 d'octubre de 1977 amb una assistència d'unes dues mil persones, fet quantitativament i qualitativament sense precedents. La iniciativa seria promoguda bàsicament per la Comissió de Defensa de Ses Salines de l'Institut d'Estudis Eivissencs. El 1982 naixerà el Grup d'Estudis de la Naturalesa –GEN– que serà motor d'importants reivindicacions ecologistes. A partir de 1992 la seva denominació canviarà i passarà a ser GEN-GOB. Es coordinarà amb el GOB de Formentera, Menorca i Mallorca.

Amb posterioritat, tingueren lloc campanyes de sensibilització, recollida de signatures, etc. El tema de ses Salines s'incardinava de cada vegada més amb el procés urbanístic de tot l'entorn. Dins aquest procés el GEN faria una campanya en defensa de sa Sal Rossa, el 1988, recollint sis mil signatures, iniciativa que culminà amb una concentració on hi acudiren unes quatre-centes persones, concentració considerada un fracàs pel propi GEN. La urbanització va continuar ocupant el 20 % del projecte inicial.

Als inicis dels anys noranta, s'organitzà la Coordinadora Salvem Ses Salines arran de la discussió sobre la Llei d'Espais Naturals. Va recollir vuit mil signatures a la campanya que coincidia amb la Llei d'Espais Naturals. A més organitzà multitud d'actes reivindicatius i festius, entre els quals trobam la torrada popular del 1992.

La campanya acabarà el 2001 amb l'aprovació del Pla d'Ordenació dels Recursos Naturals i el Pla Rector d'ús i gestió de Ses Salines una vegada ja havia estat declarat parc natural.

Una manifestació molt important és la que tingué lloc el del 22 de gener de 1999 amb una assistència d'unes dotze mil persones a la qual se sol·licitava un canvi d'orientació de la política urbanística. De fet, fou l'acte amb un major seguiment de tota la història de les Pitiüses. El lema era «Per al nostre futur, no més destrucció». La manifestació era la culminació de la campanya que havia fet el GEN-GOB Eivissa en contra del projecte d'urbanització i camp de golf de Cala d'Hort.

L'argument de la convocatòria de la manifestació per part del GEN-GOB d'Eivissa fou el següent:

Eivissa i Formentera són uns tresors irrepetibles que mereixen la nostra màxima atenció. El nostre futur i la nostra pròpia qualitat de vida són un dret irrenunciable que val la pena defensar.

Els errors del passat varen destruir per sempre una bona part dels millors racons de les nostres petites illes. Avui, els pocs que ens queden estan seriosament amenaçats.

L'any 2002 es declararia parc natural, si bé amb el nou canvi de govern de 2003 es posava en perill bàsicament la superfície a protegir. Amb el canvi de govern del 2007 es torna cap al límit de protecció que inicialment s'havia guanyat.

Davant els projectes d'autopistes i en una etapa de forta pressió urbanística es desenvolupa una manifestació el 18 de juny de 2004 amb el lema «SOS Eivissa al límit. No volem autopistes». Per segona vegada, es convoca una manifestació per al dia 1 de juliol de 2005. Foren nombrosos els participants. Segons les fonts se situarien entre sis mil cinc-cents i quinze mil. La manifestació se centrava contra les autovies i la política urbanística. Per tant, contra iniciatives del Govern Balear i del Consell Insular.

El 17 de febrer de 2006 entre unes onze mil i vint-i-dues mil tres-centes persones reclamaven rectificar la política de carreteres i la millora d'aquestes sense necessitat de construir autovies. Les xifres tant diferents es deuen als diversos recomptes que es facilitaren. Des de la ponderació s'ha de qualificar de gran èxit la concentració.

Amb motiu de la Diada Autònoma del 2006 es produïren tot un conjunt de protestes contra les autovies. La Rua del primer de març també fou aprofitada per popularitzar i reivindicar el rebuig a la política de carreteres.

A mesura que les obres de les autovies avançaven i durant els processos d'expropiacions, bàsicament durant el 2006, tingueren lloc diverses topades entre els grups antidisturbis i col·lectius de ciutadans oposats a les obres. Manifestacions pacífiques i silencioses, manifestacions i protestes de tot tipus se

succeïen. Al mateix temps, des de les plataformes ciutadanes es feien denúncies davant els jutjats. La campanya fou molt intensa.

El conflicte s'explicava fora de l'illa d'Eivissa. La Coordinadora participava d'unes manifestació a Barcelona organitzada per ciutadans de les Balears residents a la Ciutat Comtal. Un milenar de persones es manifestava el 10 de març. A Mallorca, també s'organitzen diversos actes i una concentració. El vint-i-set d'abril de 2006 es concentren unes tres mil cinc-centes persones davant el Consell Insular.

S'intensifica la campanya. Per als dies 16 i 17 de juny de 2006 s'organitza el festival «Salvem la Mediterrània. SOS Eivissa». Unes deu mil cinc-centes persones participaren d'aquestes jornades, en les quals actuaren tot un conjunt de persones i artistes de creació d'Eivissa i fora de l'illa que reclamaven un canvi d'orientació en les polítiques territorials. Era en certa manera la culminació d'unes protestes contra el que consideraven un creixement insostenible.

L'èxit en quant a convocatòria del festival animava a continuar pressionant per un canvi de model territorial.

El Govern de les Illes Balears i el Consell Insular continuaren en gran part de les obres després de superar alguns problemes judicials i el 5 de febrer de 2007 anunciaren l'obertura del trànsit del segon cinturó de ronda de Vila. L'obra de quatre quilòmetres dos-cents metres havia tingut un cost entorn als sis milions d'euros i s'anunciava que era l'obra més cara de la història de les Pitiüses. S'anunciava la propera obertura de part del túnel de Sant Rafel.

L'aprovació de la Llei de Mesures Urgents per al Desenvolupament Territorial Sostenible, el 2008, planteja un augment de protecció a quatre àrees naturals: Martinet, punta de sa Pedrera, Cala d'Hort i Benirràs.

8. Les mobilitzacions en defensa dels espais naturals a Mallorca

Als anys vuitanta destaquen les campanyes en defensa dels espais naturals bàsicament de la costa amenaçats per projectes urbanístics. Els precedents havien estat la campanya en defensa de sa Dragonera, que després de l'ocupació organitzada pel col·lectiu Talaiot Corcat, es varen organitzar dues manifestacions el 1979 i 1982 amb una àmplia participació. El comitè en defensa de Sa Dragonera, entre 1978 i 1982, organitzà múltiples activitats. Al final, la protecció de Sa Dragonera seria una realitat a través de la via judicial. El Consell Insular de Mallorca adquiriria l'illa el 1987 mentre que no seria fins el 1995 quan seria declarada parc natural pel Govern Balear.

Des de la perspectiva del moviment associatiu conservacionista serà de gran importància fins a l'actualitat el GOB, Grup Balear d'Ornitologia i Defensa de la Naturalesa que era una entitat fundada a Palma el 1973 amb el nom de Grup Ornitològic Balear. El seu canvi de nom tingué lloc el 1975 i s'adequava més als seus objectius i dinàmica. Havia estat fundat com a entitat bàsicament naturalista i de cada vegada més esdevindrà una associació ecologista preocupada per una gran diversitat de problemes ambientals. Amb el temps funcionaria amb tres seccions insulars, les de Mallorca, Menorca i Formentera i amb posterioritat, el 1992, arriba a una articulació amb el GEN d'Eivissa.

Una campanya interessant i prou important pel que va significar seria la de s'Albufera d'Alcúdia. El GOB ja durant els anys setanta planteja una reivindicació precisa: «Sí, un parc natural. S'albufera d'Alcúdia».

Un altre espai amenaçat, es Trenc, mobilitza diversos col·lectius amb la voluntat d'aconseguir la seva protecció. El GOB llança una campanya el 1982 amb el lema «Salvem Es Trenc. Qui estima Mallorca no la destrueix». La campanya culmina en gran part amb la declaració d'Àrea Natural d'Especial Interès – ANEI – el 1984 per part del Parlament de les Illes Balears. S'havien combinat actes explicatius, manifestació d'unes deu mil persones a Palma, concentració en es Trenc.

És molt significatiu que el Parlament de les Illes Balears aprovàs, mig any després de la seva constitució, a inicis de 1984, la Llei d'Ordenació i Protecció d'Àrees Naturals d'Interès Especial que va permetre fins a 1991, any en què s'aprova la Llei d'Espais Naturals i Règim Urbanístic de les Àrees d'Especial Protecció, protegir un conjunt d'espais amenaçats.

Des de la perspectiva de les mobilitzacions, la participació de nombrosos col·lectius de ciutadans explica els resultats obtinguts. Al mateix temps, cal fer èmfasi en la important difusió que donaren els diferents mitjans de comunicació.

En general, ens trobarem amb tot un conjunt de campanyes que persegueixen diferents objectius des de la perspectiva ambiental i proteccionista. Durant la dècada dels anys vuitanta destaquen campanyes d'espais bàsicament costaners com sa Dragonera, Es Trenc, sa Canova, Mondragó, Llucalcari, s'Albufera, s'Albufereta, Cales de Manacor, sa Punta de n'Amer, entre d'altres. La dècada següent està marcada bàsicament per dos factors: en primer lloc la globalització de les campanyes en defensa del territori, concretada en la Llei d'Espais Naturals, la defensa de les zones rurals i per una moratòria urbanística. En segon lloc, sorgeixen amb força les campanyes relacionades amb la gestió dels recursos com és ara l'energia, l'aigua o els residus.

Des de finals del segle XX es van centrar les campanyes entorn a la demanda de moratòria turística i urbanística. El lema més conegut serà «No més urbanitzacions» que de fet inclourà l'oposició a la construcció d'autopistes i la demanda i millora dels transports col·lectius.

Fins a finals del segle XX el moviment ecologista treballà en un procés d'implicació de molts diversos sectors socials en les seves campanyes. Una trentena de plataformes o coordinadores s'organitzaren bàsicament els anys noranta. Temàtiques com els ports esportius aglutinaven col·lectius diversos a s'Estanyol, Cala Bona, Port de Pollença, es Molinar, etc.

Des de la perspectiva de l'oposició a urbanitzacions moltes coordinadores i plataformes trobam a diverses poblacions costaneres. En freqüència, es relaciona el fet d'oposició a determinades urbanitzacions amb camps de golf.

Determinats projectes de carreteres foren objecte de l'organització de reivindicacions en contra dels projectes, com és ara els trams de carretera Deià-Sóller, autopista de Llevant, autopista d'Inca, autovia a la UIB, plantejant l'alternativa de la millora de les vies públiques.

L'activisme, la difusió de plantejaments ideològics, les manifestacions s'anaren succeint. El 1983 havia tengut lloc la manifestació per a la protecció d'es Trenc; el 1986 en defensa de l'arxipèlag de Cabrera que el 1991 seria declarat Parc Nacional, després de tot un conjunt de mobilitzacions; el 1988 genèrica contra noves urbanitzacions i sa Canova d'Artà; del 1989 al 1991 enfront de camps de golf i urbanitzacions.

La plataforma en defensa de s'Estalella d'un projecte de central tèrmica aconseguí el 1990 el seu objectiu. L'oposició a la dàrsena de Cala Gamba o l'oposició al projecte urbanística de sa Gerreria a Palma són clars exemples de mobilitzacions urbanes.

El 1991 s'organitza la plataforma en defensa de la Llei d'Espais Naturals que convoca una manifestació a la qual acudeixen més de vint-i-cinc mil persones, el 1992.

La plataforma contra la incineradora de Son Reus fou creada el 1993 i l'arribaren a formar més de cent cinquanta col·lectius. La reivindicació d'oposar-se a la construcció i posada en marxa de la incineradora, així com d'un abocador de cendres aconseguí més trenta mil signatures després d'organitzar moltes activitats, manifestacions, consultes populars a mode de referèndums, etc. Les trenta mil signatures es presentaren com a iniciativa legislativa popular, que seria rebutjada pel Parlament de les Illes Balears.

El 1994 s'organitzaran concentracions a ses Covetes contra la construcció dels apartaments a primera línia de la costa. El 1995 les accions del GOB i el PSM aconseguen la suspensió de les obres ja molt avançades dels seixanta-vuit apartaments a ses Covetes del municipi de Campos. S'inicien així tot un conjunt

de processos judicials que culminen amb la sentència del Tribunal Suprem del 2006 de la suspensió de les obres. L'Ajuntament de Campos, després del canvi polític del 2007, va renunciar a continuar pletejant. El mateix any el Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears sentencià que les llicències eren il·legals. L'any 2010, la sentència va ser confirmada pel Tribunal Suprem. El 2013, font les tasques d'enderrocament acabaren i la zona tornà al seu estat original després de gairebé vint anys de conflicte.

El 1995 tenen lloc mobilitzacions a Cales de Mallorca. S'aconseguiran amb el temps alguns èxits. La concentració de Cala Petita amb la reivindicació de «Cala Petita verge» és important.

Del 1997 al 1999 va tenir una gran importància la plataforma de Mallorca contra el projecte d'autopista de Migjorn-Llevant. L'estructura organitzativa va ser potent ja que a més de la plataforma general s'organitzaren plataformes locals a Manacor, Felanitx, Campos, Porreres i Lluçmajor, totes elles creades el 1997, i que pretenien evitar la construcció de l'autopista a través dels municipis del migjorn de Mallorca i al mateix temps propugnaven fomentar alternatives basades en la millora de les carreteres i el foment del transport col·lectiu. Es recolliren més de quinze mil signatures, s'organitzaren jornades d'estudis, debats, exposicions, concentracions, etc.

El 2000 es reactivà la campanya per aconseguir tancar la central de Sant Joan de Deú, denunciada reiterades vegades per una alta contaminació. Fou clausurada el 2003. Aquest mateix any s'organitzava la plataforma contra l'entrada del gasoducte per l'espai natural des Carnatge propugnant com a alternativa el dic de l'oest. Aquesta plataforma fins avui no ha aconseguit els seus objectius.

Aquell mateix any s'aprova el Pla de Residus de Mallorca que consolida el model d'incineració. La incineradora de Son Reus estava en funcionament des del 1998. El Consell Insular de Mallorca aprovà una Moratòria urbanística. S'aprova la protecció de Cap d'es Pinar, es Canons i s'Almudaina.

Un any després, el 2001, s'aprova el Parc Natural del Llevant i el Parc de s'Albufereta. Del 1999 al 2003 es donen un bon conjunt de mesures proteccionistes i s'aproven Plans en referència al medi ambient, com és ara el Pla Energètic i Pla Hidrològic i la modificació del Pla de Carreteres.

Amb el canvi de Govern, el 2003, es farà una segona modificació del Pla de Carreteres i es reduirà el Parc Natural de Llevant.

A la primavera d'hivern del 2003 tenen lloc moltes activitats sobretot a Campanet però també a Búger i Sa Pobla propugnant que enlloc de l'autovia prevista es fes un desdoblament de la carretera entre Inca i Sa Pobla. Les protestes no aconseguiren els seus objectius encara que els preus d'expropiació d'un tram important fossin molt més elevats del que es preveien. Aquell mateix

any s'organitza la plataforma contra el projecte de segon cinturó de Palma i contra determinades iniciatives urbanístiques de les barriades de Son Sardina, sa Garriga i Son Espanyol. A hores d'ara, s'han frenat alguns projectes urbanístics a la zona i no està prevista el segon cinturó amb el projecte inicial, però existeix un projecte inicialment aprovat per intentar desbloquejar la saturació de la via de cintura de Palma.

A un conjunt d'indrets de la costa com és ara Portocolom sorgeixen plataformes d'oposició a projectes de passeig marítim. L'interrogant que es planteja és: quin port volem?

Va començar la seva activitat una nova plataforma «Autovia No» en referència al projecte entre Inca i Manacor. S'organitzaren plataformes locals molt actives a Inca, Costitx, Sineu, Ariany, Maria, Petra i Manacor. Va haver-hi molta tensió, mobilitzacions importants a Sineu i Palma, i es recolliren més de vint-i-una mil signatures. El projecte acabaria essent retirat pel Govern.

El 2004 és un any de nombroses iniciatives que es concretaven en plataformes, concentracions, recollida de signatures contra projectes urbanístics, carreteres, algun parc temàtic, etc. El mes de febrer té lloc una manifestació a Palma amb una assistència d'unes cinquanta mil persones amb l'eslògan «Qui estima Mallorca no la destrueix».

Les plataformes més actives foren la del Parc de les Vies que convocà una important manifestació a Palma en contra dels projectes que volia executar l'Ajuntament de Palma i que finalment no s'han executat; la plataforma Salven la Real també a Palma i que va organitzar nombroses concentracions, festivals, etc. i que els seus treballs no han culminat amb èxit ja que a l'entorn del monestir de la Real ha acabat amb la construcció i posada en funcionament de l'hospital de Son Espases, encara que sembla garantida una franja una protecció.

Un altra plataforma que sí que aconseguiria els seus objectius fou la de Son Real amb l'eslògan «Son Real no té preu».

Una plataforma que agafà es pes específic va ser la que defensa els camins públics oberts. Les concentracions amb excursió en es Fangar de Manacor o el camí vell de Lluc des de Pollença en són exemples importants.

Altres plataformes foren la de «Roques senes ciment» a s'Illot i que el 2008 va aconseguir arribar a un consens respecte als passejos de devora la mar, la qual s'oposava a un parc temàtic de a Can Veiret de Calvià. A altres municipis costaners es desenvoluparen lluites contra projectes de passejos encimentats devora la mar per part del Ministeri de Medi Ambient, com és el cas de la Colònia de Sant Jordi del municipi de ses Salines.

El 2005 es donaran diferents iniciatives i plataformes de tipus proteccionista novedoses i d'altres que continuaran tasques anteriorment començades. En aquest sentit, és interessant els plantejaments de preocupació a la vall de Sóller i el seu port.

El fet més singular fou la campanya «Salvem Mallorca» que es plantejava com una plataforma de plataformes. L'aglutinaven el GOB, Amics de la Terra, les plataformes de Son Real, Autovia No (Inca-Manacor), Segon Cinturó de Palma, Salvem la Real, SUS Can Veiret, Es Carnatge, Desdoblament sí autovia no (Inca-Sa Pobla), Parc de ses Vies. Recolliren més de trenta-quatre mil signatures i es presentà com a iniciativa legislativa popular sense que prosperàs.

El 2006 començarà una campanya per protegir l'espai de ses Fontanelles, darrer espai humit de la badia de Palma, amb un èxit final parcial. En aquesta iniciativa hi participà l'Associació d'Empresaris i Comerciants de Can Pastilla. Continuà la seva activitat la del Parc de Ses Vies a Palma, i s'inicià una nova plataforma amb el nom «Salvem sa façana marítima de Palma». El 2007, ses Fontanelles varen ser protegides de manera cautelar per part del Govern. Durant l'any 2011, les mobilitzacions i jornades reivindicatives seguiren per reclamar la protecció de l'espai. El retorn del Partit Popular al Govern va suposar la reactivació del projecte de centre comercial i el GOB va tornar a impulsar la campanya de protecció. Les obres començaren a final de 2013 amb un intent del grup ecologista de paraitzar les obres mitjançant accions davant les màquines.

El 2007 tindrà lloc, concretament el 17 de març, una manifestació a Palma amb el lema «Salvar Mallorca. Prou destrucció, salvem Mallorca». El pes de la convocatòria anà a càrrec del GOB i la plataforma Salvem Mallorca. Participaren a la convocatòria cent trenta entitats i comptà amb una assistència entorn a les seixanta mil persones. Ha esta considerada la manifestació més nombrosa de tota la història de Mallorca.

El 2008, varen començar un conjunt de reivindicacions per frenar alguns projectes d'obres aprovades ja fa un temps a municipis com Muro, Campos, etc.

El Pla Territorial de Mallorca aprovat pel Consell de Mallorca el 2004 ha deixat algunes incògnites importants. Determinades desclassificacions i classificacions posteriors han estat polèmiques i alguns temes estan pendents de resolució judicial.

Les polítiques ambientals més proteccionistes i l'aprovació i desenvolupament de la Llei de Mesures Urgents per un Desenvolupament Territorial Sostenible del 2008 marcaren una nova perspectiva que afecta a deu àrees naturals.

El canvi polític a la majoria de les institucions que es produí l'any 2011 va començar una nova etapa en les reivindicacions ecologistes.

La primera gran mobilització a Mallorca va ser contra el projecte d'hotel a sa Ràpita. L'any 2012 es constituí la plataforma Salvem sa Ràpita i es reactivà la de Salves es Trenc contra un projecte d'hotel amb una inversió de 120 milions, de 1.200 places i amb una previsió de 300 llocs de treball. A més, el nou hotel confrontaria amb l'àrea protegida des Trenc i del salobrar de Campos (una zona verge i no urbanitzable des 1984). El mateix any el GOB i les plataformes esmentades aconseguiren reunir entre sis mil i vuit mil persones en una concentració a la platja des Trenc contra el projecte.

A final de 2012, el Consell de Mallorca començà a parlar de la possibilitat d'importar fems per rebaixar el cost del tractament de fems de la incineradora de Son Reus (Palma). El GOB i diverses associacions de veïnats s'hi mostraren en contra. A començament de 2013, unes dos mil cinc-cents persones es concentraren al barri marítim des Molinar de Palma contra la importació de fems. El Consell, després d'una primera paralització, segueix endavant amb el projecte.

9. Les mobilitzacions en defensa del medi natural a Menorca

Des dels anys setanta fins a l'actualitat han estat nombroses les reivindicacions i les mobilitzacions a Menorca des de la perspectiva de la defensa dels espais naturals. S'ha de qualificar de norma la mobilització en aquest sentit, ja que s'ha de parlar d'una llarga etapa, des de 1971 fins a l'actualitat, des de la primera campanya «Salvem s'Albufera» fins a la reivindicació actual d'un Pla Insular de la Costa.

En el llarg procés s'han inclòs estudis, mobilitzacions, un moviment associatiu molt important vehiculat pel GOB-Menorca i se'n dedueix que a partir de la cohesió social s'han plantejat un conjunt de fites proteccionistes que han anat des de la defensa d'espais naturals específics, la declaració de Menorca com a reserva de la biosfera, l'aprovació del Pla territorial de Menorca i aconseguir la recuperació pública del Camí de Cavalls.

Des del 1971 fins el 1985 es reivindicà la protecció de s'Albufera des Grau. El Parlament de les Illes Balears aprovava la Llei que el declarava Àrea Natural d'Espècial Interès el maig de 1986. Un Decret de maig de 1995 declararia parc natural s'Albufera des Grau, illa d'en Colom i Cap de Favàritx.

Els anys 1979 i 1980 el GOB, que s'havia fundat l'abril de 1977 amb el precedent d'un grup constituït a l'Ateneu de Maó, llança la campanya «Salvem Menorca. Encara hi som a temps».

Les campanyes se succeïren de 1978 a 1981 la de Cala en Turqueta i Macarella, entre el 1983 i 1988 Es Barranc d'Algendar. Del 1979 al 1988 la campanya de Son Bou, que inclogué una acció-encadenament el 1987.

Des del 1986 fins a inicis dels anys noranta es planteja la protecció de Trebelúger. El fet que determinades normes de protecció fossin de dubtosa execució provocà algunes campanyes i manifestacions com és el cas de la d'abril de 1992 en la qual es manifestaren més de tres mil persones i que de fet culminava amb la campanya «Salvem Trebelúger per sempre. La volem tal com és!».

L'abril de 1988 tingué lloc una manifestació d'unes tres mil persones amb un plantejament reivindicatiu general: «Ja n'hi ha prou. Tenim dret a una Menorca digna». Una Llei de març de 1989, presentada pel Consell Insular de Menorca al Parlament de les Illes Balears, declarava Àrea Natural d'Espècial Interès la costa entre Cala Mitjana i Binigaus i els barrancs de Cala Mitjana, Trebelúger, la Cova, Son Fideu, Cala Fustam, Sant Miquel, sa Torre Vella i Binigaus.

Del 1989 fins el 1991 el debat se centra molt entorn als camps de golf. D'una banda, existirà un destacat debat respecte a la problemàtica de l'aigua i de l'altra des denuncia que darrera aquests projectes de golf es plantejaven urbanitzacions.

Els anys 1990 i 1991 es fa campanya per un Catàleg d'Espais a protegir. La manifestació del gener de 1991 supera les dues mil cinc-cents persones. L'aprovació de la Llei del Parlament el 30 de gener de 1991 d'Espais Naturals i Règim Urbanístic de les Àrees d'Espècial Protecció marca una nova perspectiva.

La declaració de Menorca com a reserva de la biosfera per part de la UNESCO el 1993 és una fita a tenir en compte i marcarà unes perspectives de futur importants.

Els estudis que es realitzaven, les campanyes d'anellament, les sembrades d'arbres, la publicació de llibres i revistes i algunes celebracions festives formaven part del component reivindicatiu. La «Festa per Macarella», el juliol de 1995, que reuneix unes dues mil persones n'és un exemple.

La creació del Fòrum d'ong's de Menorca representa pel moviment associatiu en general un repte prou important. En aquest àmbit de l'entesa i del fixament d'objectius generals atribuiríem una mena de gran pacte que s'estableix a Menorca entre molts de col·lectius entre 1999 i 2003, que entre d'altres aspectes s'ha de destacar l'aprovació del Pla Territorial de Menorca -PTI-, la potenciació del Fons Menorquí de Solidaritat i el sorgiment d'altres plataformes, entre les quals s'han d'assenyalar la del Camí de Cavalls i la del transport aeri.

La manifestació de febrer de 1999 amb el lema «Defenseu el nostre futur. Prou d'urbanitzar Menorca» i amb la presència d'unes sis mil persones significarà la major concentració d'aquesta etapa.

Una campanya cívica de gran intensitat i llarga durada ha estat la reivindicació de l'ús de pas del «Camí de Cavalls». La campanya tingué lloc els anys vuitanta i noranta, significat tot un conjunt de reivindicacions realitzades a través d'estudis, excursions reivindicatives i lúdiques, l'organització d'una Coordinadora, debat respecte a la prescripció de la servitud, iniciatives legislatives, aprovació del Pla especial, etc.

El 197 quilòmetres de traçat del tradicional Camí de Cavalls havien vist com amb el pas del temps es limitava el dret de pas per part de propietaris. Davant aquest fet, es defensà que es podia acreditar el constant ús militar i també civil des de temps immemorials. Els anys 1992 i 1993 es donaren a conèixer dos estudis d'ampli ressò sobre la qüestió. El de l'historiador Joan de Nicolás Mascaró i el del jurista Josep Maria Quintana. Aquest darrer també advertia, el 1995, que si els ajuntaments no posaven fil a l'agulla i afrontaven coratjosament el problema la qüestió acabaria podrint-se.

Els anys 1996 i 1997 vingueren marcats per una destacada mobilització amb un conjunt d'excursions reivindicatives, algunes de les quals acabaven en conats de violència i amb problemes que a vegades arribaren als jutjats. El 1996 es produïren sis interdictes civils, diverses denúncies civils i una denúncia penal. Aquell any s'havia organitzat la Coordinadora en Defensa del Camí de Cavalls formada per un bon conjunt d'entitats culturals, socials i polítiques.

La recollida de signatures del 1997 sobrepassà les tres mil. Els debats proliferaren i la temàtica del Camí de Cavalls tingué un ampli ressò.

A la manifestació del 1999 amb el lema «Defenseu el nostre futur. Prou d'urbanitzar Menorca!» amb l'assistència d'unes sis mil persones, una de les reivindicacions plantejades era la defensa del Camí de Cavalls.

A finals de desembre de l'any 2000, el Parlament de les Illes Balears aprovà la Llei del Camí de Cavalls de Menorca a partir de la qual es reconeixia el traçat i la reivindicació històrica d'aquest itinerari.

El maig de 2003 s'aprovà el Pla especial i el Consell Insular de Menorca, el gener de 2005, aprovava definitivament la relació de béns i drets afectats i la seva necessitat d'ocupació.

El 24 de maig de 2008 en es Grau i amb un acte festiu, s'inaugurava el quilòmetre zero.

A hores d'ara encara resta resoldre alguns conflictes com és ara la finalització d'alguns tràmits d'ocupació, l'adequació d'algun tram i el manteniment del mateix.

Dels 179 quilòmetres del Camí de Cavalls s'han hagut d'expropiar 86,4 quilòmetres per part del Consell Insular de Menorca amb 109 propietaris afectats. S'ha arribat a acords amb titulars de 5 finques que sumen un total de 5,7 quilòmetres. La resta del Camí passa per domini públic marítim-terrestre o per sòl urbà. El cost total de l'expropiació del dret de pas i dels acords ha arribat als dos milions d'euros.

10. La campanya de Menorca en defensa d'un transport aeri just

L'abril de 2001 s'iniciaria una nova i important reivindicació a l'illa de Menorca. Diverses entitats, col·lectius i partits polítics inicien una campanya sol·licitant que el transport aeri sigui un servei públic. Així doncs es plantejava d'una manera enèrgica el tema de la insularitat i la necessitat d'augmentar els descomptes per als residents. La resposta de bona part de la societat menorquina no es farà esperar i es produirà una destacada resposta popular. Després d'una intensa campanya de recollida de signatures s'acabarà culminant amb un manifestació l'1 de febrer de 2003 on més de tres mil persones sortiren al carrer pel centre de Maó amb el lema «Per un transport aeri just. Declaració de servei públic». L'acte, que tingué una gran acceptació social, fou organitzat per la Mesa pel Transport Aeri que aglutinava totes les forces polítiques i sindicals, les patronals, les entitats cíviques i socioculturals. Per la seva importància, a continuació es reproduïx un fragment del manifest que es llegí durant la manifestació:

Per als ciutadans i ciutadanes de Menorca l'avió no és un luxe, és una necessitat. Els darrers anys, els preus dels bitllets no han aturat d'augmentar – en el cas dels vols Menorca-Palma, un augment del 120 % en general i del 70 % per als residents, en poc més de 5 anys. I per si això fos poc, hem vist com es suprimien determinades rutes per algunes companyies aèries. La Mesa del Transport Aeri de Menorca, – plataforma integrada per partits polítics, organitzacions empresarials, sindicats, entitats cíviques, associacions de veïns, etc. – convida tots els menorquins i menorquines a reivindicar davant les administracions públiques competents solucions urgents a aquesta intolerable situació.

QUÈ DEMANAM: Que s'articulin les solucions adients, legalment possibles per a l'administració, als problemes del transport aeri, entre illes i amb la península – sense que això suposi una situació de monopoli. Aquestes solucions hauran de contemplar una programació d'horaris i freqüències que cobreixi les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Menorca, que fixi unes tarifes raonables i que estableixi descomptes fixos per a menors de 21 anys, majors de 60 anys, malalts, estudiants universitaris, famílies nombroses i esportistes federats. Així

mateix, demanam un augment del descompte per als residents a les illes Balears del 50 %, per tal de compensar el constant augment dels costos dels darrers anys.

Després d'aquesta intensa campanya s'aconseguiria rebaixar en part del cost dels bitllets, tot i que encara queden pendents de resoldre moltes de les demandes plantejades per pal·liar la problemàtica de la insularitat.

11. Bibliografia

- Mallorca ara*, Palma, Ed. Fundació Emili Darder, 1987.
- Desempleo y precariedad en el mercado de trabajo balear*, Palma, Ed. Gabinete Técnico CC.OO. Illes Balears, 1995, (Col. Mercat de Treball, núm. 7).
- Estudi sobre l'ocupació submergida a Balears*, Palma, Ed. Conselleria de Treball i Formació, 1998.
- Narradors de Mallorca per la llengua*, Palma, Ed. Lleonard Muntaner-Joves de Mallorca per la Llengua, 2003.
- La negociació col·lectiva a les Illes Balears. Informe. Estudi tècnic*, Palma, Ed. Consell Econòmic i Social, 2004.
- Comportament de la productivitat i la competitivitat a les Illes Balears*, Palma, Ed. CES, 2004, (Col. Documents, núm. 1).
- Formentera en les teues mans*, Eivissa, Ed. GOB Formentera-GEN-GOB Eivissa, 2007.
- De la soca i l'arrel. Obra Cultural Balear. Preguntes i respostes de 45 anys d'història*, Palma, Ed. Obra Cultural Balear, 2008.
- La negociación colectiva en España en 2005, 2006 y 2007*, Madrid, Ed. Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales, 2008.
- Guia de recursos per a les dones a les Illes Balears*, Palma, Ed. Institut Balear de la Dona, 2008.
- L'educació com a clau de desenvolupament*, Palma, Mallorca Missionera. Delegació Diocesana de Missions, 2008.
- Les Illes Balears en xifres 2008*, Palma, Ed. IBESTAT, 2008.
- Anuari de l'Educació de les Illes Balears*, Palma, Ed. Fundació Guillem Cifre de Colonya-UIB (2004-2013).
- Blanes, Camil·la - Marimon, Antoni (Coord.). *Història de Mallorca*, Palma, Ed. Moll, 1998, Vol. 3, (Col. Els Treballs i els Dies, núm. 45).
- Camí de Cavalls. De la reivindicació a la realitat*, Menorca, Ed. PSM-EN, 2008.
- Garcia Munar – Pere Josep. *Dragonera pes dragons! Història de la lluita ecologista per salvar Sa Dragonera (1974-1995)*, Palma, Ed. Plaguetes del Raval, 2008, (Col. Sol i Llibertat, núm. 2).

- Garrido, Carlos. *¿Qué pasa en Eivissa?*, Palma, Ed. Gráfica Bristol, 2006.
- Gayà, Víctor. *El sexe del profeta*, Palma, Ed. Lleonard Muntaner, 1997.
- Guia d'entitats i associacions per a la població migrada de les Illes Balears*, Palma, Ed. Institut Balear d'Afers Socials, 2003.
- Informe econòmic i social de les Illes Balears*, Palma, Ed. Centre de Recerca Econòmica (2003-2012).
- Institut Balear de la Dona <<http://ibdona.caib.es>> (17 de desembre de 2015).
- Instituto de la Mujer. Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales <<http://www.migualdad.es/mujer/mujeres/cifras/index.htm>> (23/12/2013).
- Martí Florit, Tomeu. *Sus Mallorca! Manifest de futur*, Palma, Ed. Lleonard Muntaner, 2006.
- . *La revolta dels enllaçats*, Palma, Ed. Lleonard Muntaner i Obra Cultural Balear, 2012.
- Mateu Martí, Jaume. *Marginàlia. Jaume Santandreu i l'exclusió social a Mallorca (1967-2007)*, Palma, Ed. Lleonard Muntaner, 2006.
- Mayol, Joan. *Autonomia i medi ambient a les Balears 1983-2003*, Palma, Ed. Documenta Balear, 2005.
- Memòria 2007. Càritas, l'art d'acollir*.
- Memòria del CES 2007. Sobre l'economia, el treball i la societat de les Illes Balears*, Palma, Ed. CES, 2008.
- Memòries anuals del CES.
- Memòries anuals de l'Institut Balear de la Dona.
- Murillo de la Vega, Soledad (Dir.). *Ciudadanía activa. Asociacionismo de mujeres*, Madrid, Ed. Paredós, 2003.
- Rayó, Miquel. *L'ecologisme a les Balears*, Palma, Ed. Documenta Balear, 2004.
- Rullan, Onofre. *L'ordenació territorial a les Balears (segles XIX i XX)*, Palma, Ed. Documenta Balear, 2007, (Col. Quaderns d'Història Contemporània de les Balears, núm. 53).
- Registre d'associacions del Govern de les Illes Balears.
- Revista GEA. *Quadern de la terra*, editada per la Caixa de Balears Sa Nostra
- Revista del GOB *L'Ecologista*.
- Revista del GOB-Menorca *Socarrell*.
- Revista *Drets Humans*.
- Serra, Jean. *Mai més*, Eivissa, Ed. Ajuntament d'Eivissa, 2007.
- Serra Busquets, Sebastià - Company Mates, Arnau (Coord.). *Perspectives de final de segle a Mallorca*, Palma, Ed. Fundació Emili Darder, 2000, (Col. Coneixements, realitats i perspectives, núm. 5).
- Vídeo *Per al nostre futur No més destrucció!*, Ed. GEN-GOB-Eivisa, 1999.
- <<http://caritasmallorca.org>> (17 de desembre de 2015).

<<http://dgcooper.caib.es>> (17 de desembre de 2015).

<<http://fonsmallorqui.org>> (17 de desembre de 2015).

<<http://fonsmenorqui.menorca.es>>

<<http://fonspitius.org>> (17 de desembre de 2015).

12. Curriculum vitae

Sebastià Serra Busquets (Palma, 1950) es catedrático de Historia Contemporanea de la Universitat de les Illes Balears. Ha sido profesor de Historia del Periodismo del Centro de Estudios Superiores Alberta Giménez (2005-2014), professor del Doctorat-Màster 'Estudis Culturals Mediterranis' de la Universitat Rovira i Virgili (2002-2006) i professor del Master Professionel Gestion du Patrimoine Culturel et Naturel de la Universidad Essadi de Tetuan (2003-2004). También es investigador principal del Grupo de Estudios de la Cultura, la Sociedad y la Política del Mundo Contemporáneo de la Universidad de les Illes Balears.

Gabriel Mayol Arbona (Montuïri, Mallorca, 1986) es licenciado en Historia, Máster en Formación del Profesorado y Máster en Patrimonio Cultural: Gestión e Investigación, per la Universidad de las Islas Balears. Actualmente está realizando su tesis doctoral sobre movilizaciones ciudadanas en Mallorca durante la etapa autonómica. Ha sido coordinador técnico de diferentes proyectos competitivos sobre patrimonio periodístico y el turismo cultural. También ha investigado otras líneas como la historia de la prensa o el periodismo digital.

